

en Forskjel i Opfattelsen. Derfor skal jeg ikke nægte, at naar den høitærede Formand vilde udsætte Behandlingen, troer jeg, at det vilde være at imødekomme et Ønske af flere.

Christensen: Det forekommer mig ikke blot noget Usædvanligt, men for Følgernes Skyld endog mindre rigtigt at foretage Udsættelse af Behandlingen af en Paragraph, der foreligger. Jeg veed ikke, hvilket Medlem det er, der sigtes til; men uanset dette skulde jeg mene, at Udsættelsen vilde være usædvanlig, lidet ønskelig og upassende.

Indenrigsministeren: Jeg skønner heller ikke, at der er Anledning til at udsætte Vedtagelsen af § 9. Saavidt hele Sagen endnu staaer mig klar, skulde Justitsministerens Erklæring være gaaet ud paa, at han kun saae en Bemyndigelse i denne Bestemmelse. Saaledes som jeg opfatter Sagen, og som Justitsministeren er enig med mig i, ligger der i Modtagelsen af Bemyndigelsen tillige en Vedtagelse af dens Gjennemførelse, dersom der ikke skulde tilkomme saadanne nye Oplysninger eller forandrede Forhold, der kunde retfærdiggjøre, at Bemyndigelsen ikke blev bragt til Anvendelse. Dersom altsaa de Herrer, der ønske nøiagtige Oplysninger om Overensstemmelsen, ville have den Godhed nærmere at sige, hvori Uoverensstemmelsen ligger, og hvilke udtrykkelige Erklæringer de ønske, skal jeg være villig til paa Regeringens Vegne at give en for Udførelsen af denne Lovbestemmelse bindende Erklæring.

Formanden: Det Forlangende, der af den 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Bjerring) er stillet, indskrænker sig, mener jeg, til, at Behandlingen af § 9 i dette Møde skulde udsættes. Imod dette vilde der i det Væsentlige slet Intet være at erindre; thi denne Paragraph staaer ikke i nogen som helst Forbindelse med de paafølgende §§ 10 og 11. Men da den Forudsætning, hvorunder dette Forlangende er stillet, at nemlig Justitsministeren i dette Møde kan være tilstede, ikke med nogen Sikkerhed kan siges at gaae i Opfyldelse, saa vil jeg dog spørge, om den ærede Landstingsmand,

sterat den høitærede Indenrigs- og Kultusminister nu har afgivet sin Erklæring, vil fastholde sit Forlangende i saa Henseende.

Bjerring: Jeg maatte maaffee dog tilføie, at det kun er nogle faa Dage siden, at noget aldeles lignende er foregaaet i det andet Thing, idet man nemlig paa Grund af Omstændighederne har sprunget visse Paragrapher over og er gaaet over til de følgende Paragrapher, og har udsat Behandlingen af de mellemliggende Paragrapher, ligesom det ogsaa er Noget, der tidligere har fundet Sted her i Thinget. Det har derfor umbret mig at høre, at det skulde være noget Usædvanligt. Hvad forresten den forskjellige Opfattelse af de omtalte Ord angaaer, ligger den jo egentlig deri, at man har troet, at de Ytringer, der under Sagens tidligere Forhandling i Folkethinget ere brugte af Justitsministeren, have indbefattet, at han ikke paa nogen Maade — saaledes har jeg forstaaet det, men jeg maa nu antage, at jeg ikke har opfattet det rigtigt — kunde ansee sig for bunden ved disse Ord, og at han betragtede dem som en blot Tilladelse, og en Tilladelse, som ikke paa nogen Maade kunde ansees bindende for Ministeriet. Det er jo netop dette formelle Punkt ved Sagen, som man maa holde paa, at man ikke gennem Finantsloven skal kunne paalægge Ministeriet at træffe administrative Foranstaltninger, som ifølge deres Væsen nødvendigvis maae gjøres til Gjenstand for en særlig Lov. Naar jeg nu hører, at den ærede Indenrigsminister opfatter det, som om denne Bemyndigelse eller Tilladelse tillige skulde indeholde, om ikke Andet, saa dog noget moralsk Bindende, saa bliver Sagen jo forsaavidt klar, og der vil saa kunne blive Anledning til at stille Endringsforslag til 3die Behandling, hvis det skulde finde Anklang i Forsamlingen.

Formanden: Den ærede Landstingsmand vedbliver altsaa sit Forlangende?

Bjerring: Ja, hvis Formanden troer, at det kan skee, skal jeg ikke nægte, at jeg helst saae det; det er jo ikke saameget min egen Sag, som det er en Fraværendes, jeg plaiderer.